

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **V. K.**

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-9528-4/SO-2020 z 27. 2. 2020

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**ministerstvo**“) č. j. OAM-10933-13/TP-2019 z 27. 11. 2019. Tímto rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) [správně mělo být písm. h)] zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

(dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítnuta žalobkynina žádost o povolení k trvalému pobytu, jelikož nesplnila podmínky pro vydání povolení podle § 67 uvedeného zákona.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně sice splnila podmínky čtyř let nepřetržitého pobytu na území i dvou let trvání posledního azylového řízení, a také se včas dostavila na ministerstvo k vyznačení výjezdního příkazu a podala žádost o trvalý pobyt. Ostatní zákonné podmínky však žalobkyně nesplnila. Jí vylíčené osobní a rodinné poměry nejsou natolik výjimečné a naléhavé, aby vyžadovaly řešení v podobě povolení trvalého pobytu a dalo se je považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Takovým důvodem není ani obecně známý konflikt v části Doněcké oblasti Ukrajiny, odkud žalobkyně pochází, neboť jí nic nebrání přestěhovat se do jiné, bezpečnější části země. Z žalobkynina dřívějšího veřejného života pro ni již žádná hrozba neplyne, což bylo shledáno již v azylovém řízení, a právě proto jí nebyla prodloužena doplňková ochrana. Žalovaná uvedla, že žalobkyně je svobodná, bezdětná, vysokoškolsky vzdělaná, žije sama v nájemním bytě, je zaměstnána a nemá žádné zdravotní potíže. Jiné závažné skutečnosti týkající se jejího osobního života nebo zdravotního stavu žalobkyně neuvedla, břemeno tvrzení v řízení přitom tíží výhradně ji, neboť jen ona ví, z jakých důvodů o trvalý pobyt žádá. Žalovaná podotkla, že žalobkyně má stále možnost ucházet se o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem svého zaměstnání nebo o povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území, proto zamítavým rozhodnutím nejsou dotčena žádná dříve nabytá práva a nezasahuje nepřiměřeně do jejího rodinného a soukromého života. Ministerstvo podle žalované pochybilo pouze v tom, že odkázalo na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, zatímco v aplikovaném znění zákona (účinném do 30. 7. 2019) se daný důvod nacházel pod písm. h). Toto pochybení však nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí.

II. Žaloba

3. Žalobkyně namítla, že žalovaná se dostatečně nevypořádala s jejími tvrzeními a důkazy a nevyložila, proč je nepovažuje za důvody hodné zvláštního zřetele, jež by odůvodnily udělení trvalého pobytu. Rozhodnutí žalované představuje nepřiměřený zásah do žalobkynina rodinného a soukromého života: během svého pobytu v ČR si dokázala vytvořit stabilní zázemí, najít si práci a vytvořit si zde bohatou a hustou síť přátel, se kterými se bez problému domluví česky, a krajanů, kteří potřebují pomoc při komunikaci s českými úřady. Svou znalost českého jazyka osvědčila mimo jiné absolvováním rekvalifikačního programu „Čeština pro cizince se zaměřením na trh práce“. Kromě jiného vypomáhá ve svém volném čase s péčí o vážně nemocné.
4. Klasickou mantrou správních orgánů při zamítání žádostí občanů Ukrajiny je podle žalobkynina názoru zmínka o možnosti vnitřního přemístění v rámci Ukrajiny, to však žalobkyně využít nemůže. Žalobkyně obsáhle citovala ze zprávy „*National Monitoring System Report on the Situation of Internally Displaced Persons*“ z března 2019, podle níž mezi nejčastější problémy přesídlenců patří zaměstnanost a bydlení, dále například zdravotní péče či integrace do společnosti; jsou popsány případy rodin a osob, které jsou nuceny setrvávat v neuspokojivých podmínkách a které se dostaly do „začarovaného kruhu“, kdy se nedostatek finančních prostředků odráží v kvalitě bydlení a života obecně. Velká většina uchazečů o práci hlásí těžkosti spojené s nalezením zaměstnání. Mezi hlavní problémy patří nízké mzdy, nízký počet volných pracovních míst pro danou kvalifikaci a diskriminace ze strany zaměstnavatelů na základě statusu vnitřně vysídlených osob nebo věku. Průměrný příjem vysídlené osoby činí zhruba 100 USD měsíčně, kdežto průměrný ukrajinský příjem

dosahuje téměř dvojnásobku (180 USD). Podle asi nejdůležitějšího ukazatele 56 % osob označilo za nejproblematictější aspekty života nedostatek peněz a vlastního bydlení. Celkem 50 % vysídlených osob se cítí integrováno a dalších 36 % se cítí částečně integrováno. Zvyšující se hodnoty však zaznamenala diskriminace, již ohlásilo 7 % dotazovaných. Žalobkyně doplnila, že 34 % vnitřně vysídlených se setkává s diskriminací na trhu s bydlením, 32 % na pracovním trhu, 29 % v oblasti zdravotnictví, 24 % při interakci s ostatním obyvatelstvem a 16% v přístupu k úřadům. Rovněž proces získání sociálních dávek a penzí je pro vnitřně vysídlené značně komplikovaný a zanechává mnoho z nich bez jakékoli podpory. Žalobkyně připustila, že na Ukrajině došlo k určitým politickým změnám, jejich reálný vliv na ochranu lidských běloruských občanů je však v praxi zanedbatelný a zatím nelze v žádném případě mluvit o výraznějším zlepšení situace na poli ochrany základních lidských práv a svobod. Žalobkyně se zároveň domnívá, že jí v zemi původu může hrozit nebezpečí vážné újmy právě z titulu požádání o pobytový status v zahraničí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, setrvala na jeho věcné správnosti a k jednotlivým žalobním bodům odkázala na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Nad rámec toho poukázala na četnou judikaturu NSS, podle níž je navrácení jednotlivců na Ukrajinu z hlediska naplnění principu non-refoulement možné (na př. rozsudek č. j. 1 Azs 64/2017 z 16. 5. 2017). Dodala, že v současné době již nejsou aktuální důvody, pro které byla žalobkyni udělena mezinárodní doplňková ochrana na území. Již nadále nejsou ani z těchto důvodů prodlužována žádná povolení k pobytu za účelem strpění. Žalobkyně si byla vědoma, že toto pobytové oprávnění je na omezenou dobu a po odpadnutí důvodů, pro které jí byla udělena doplňková ochrana na území, se bude muset navrátit na Ukrajinu, pokud nebude mít zajištěno jiné pobytové oprávnění. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci městským soudem

6. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
7. Soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření z 24. 4. 2019 souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 z 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).
8. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že míra obecnosti a kvality žalobních bodů předurčuje obecnost a kvalitu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě nebo za žalobkyni dotvářet její argumentaci; takový postup by naopak znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení (na př. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 35/2012 - 42 z 18. 7. 2013). Pokud

žalobkyně na str. 2 žaloby vypisuje řadu zákonných ustanovení, jež žalovaný podle jejího názoru porušil (§ 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebo § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu), aniž uvádí, v čem konkrétně toto porušení spatřuje (na př. jaké důkazy žalovaný neprovedl, k jakým okolnostem nepřihlédl), nejedná se o dostatečně určitý žalobní bod, jímž by se mohl soud věcně zabývat. Některá z těchto tvrzených porušení žalobkyně v další části žaloby podrobněji rozvedla a soud se jimi bude zabývat v další části odůvodnění.

9. Žalobkyněna žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) [ministerstvo nedopatřením odkázalo na písm. f)] zákona o pobytu cizinců z důvodu, že v řízení nebyly splněny podmínky § 67 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení

„(1) Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. [...]

(2) Povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.

(3) Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.

(4) Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.“ [Podtržení doplněno soudem].

10. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobkyně splňovala podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu podle odstavce 1 a že naopak nesplňovala podmínky odstavců 2 a 3. Stěžejní spornou otázkou tak je, zda u žalobkyně existovaly důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu odstavce 4 citovaného ustanovení.
11. Správní soudy setrvale judikují, že „povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je vyhrazeno pouze pro výjimečné případy, kdy nelze situaci cizince řešit jinak“ (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 249/2017 - 49 z 8. 11. 2017, bod 18), přičemž k neurčitému právnímu pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ v kontextu tohoto zákonného ustanovení NSS v bodu 26 citovaného rozsudku uvedl: „Samotná úvaha žalovaného, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o natolik závažné důvody, že vyžadují udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, je zcela logická. Pokud má jít o důvody k udělení tohoto pobytového oprávnění, musí být hodnoceny ve vztahu k němu. Vzhledem k tomu, že se jedná o nejvyšší typ pobytového oprávnění pro cizince, je také případné se ptát, zda v konkrétním případě nepostačuje udělení typu nižšího (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30).“
12. V této souvislosti soud připomíná, že „přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či

rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). V posuzované věci jde navíc o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí.“ Bylo tedy na žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o existenci okolností hodných zvláštního zřetele, jež vylučují řešení její situace nižším pobytovým oprávněním.

13. Žalobkyně spatřuje tyto důvody za první ve své osobní situaci: během svého pobytu si našla práci a vytvořila hustou síť přátel, naučila se dobře česky a ve volném čase pomáhá nejen svým krajanům při jednání s úřady, ale také s péčí o vážně nemocné. Jako druhý důvod uvedla situaci na Ukrajině, konkrétně nemožnost přestěhovat se do jiné části země, jelikož přesídlenci čelí na Ukrajině větší diskriminaci, ať už v soukromé sféře nebo při jednání s úřady, mají nižší platy, horší bydlení a přístup k sociálním dávkám.
14. Tuto argumentaci uplatnila žalobkyně v odvolání ve značně omezené míře a žalovaný se s ní řádně vypořádal. K její osobní a rodinné situaci na str. 3 svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně je svobodná, bezdětná, vysokoškolsky vzdělaná, žije sama v nájemním bytě, je zaměstnaná a nemá žádné zdravotní potíže, a dodal, že jiné závažné skutečnosti týkající se jejího osobního života nebo zdravotního stavu žalobkyně neuvedla. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyniny vazby na území ČR – ani při zohlednění jejích znalostí českého jazyka a sítě přátel – nejsou ničím výjimečné ani natolik intenzivní, aby nepřipouštěly jiné řešení její situace než udělení nejvyššího pobytového oprávnění. Nejvyššího stupně ochrany požívá cizincův rodinný život, přičemž jeho ochrana „spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva.“ (rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017 - 49, bod 21). Žalobkyně na území ČR žádné rodinné vazby nemá, naopak je soudu z jeho úřední činnosti (konkrétně z rozsudku č. j. 2Az 22/2017 - 42 ze dne 17. 12. 2018, jímž zamítl žalobu proti neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni) známo, že její matka a sestra žijí na Ukrajině.
15. Zároveň je třeba zdůraznit, že „[r]ozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech stěžovatele nebylo rozhodováno. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců“ (rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017 - 49, bod 19). Žalovaná tak správně shledala, že žalobkyně, zaměstnaná toho času ve společnosti Textile House Czech Republic s.r.o., má nadále možnost ucházet se o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a následně také o povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitka, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejích osobních a rodinných poměrů, tak není důvodná.
16. Aktuálními poměry na Ukrajině a žalobkyninými vyhlídkami při možném návratu do země původu se správní soudy zabývaly již při přezkumu rozhodnutí o neprodloužení

doplňkové ochrany žalobkyni. NSS v rozsudku č. j. 5 Azs 27/2019 - 40 z 2. 7. 2019, jímž odmítl její kasační stížnost proti shora citovanému rozsudku zdejšího soudu, konstatoval: „*Při posuzování eventuality vnitrostátní ochrany v jiné části země původu je tudíž kladen důraz mj. na reálnost dané možnosti a její faktickou proveditelnost. Žalovaný, jakož i městský soud požadavky judikatury zcela reflektovali, neboť hodnotili jak osobu stěžovatelky, které nic nebrání v přesídlení do jiné části země, tak, jako to ostatně učinily její matka a sestra. Stěžovatelka rovněž není osobou, která by nedokázala s ohledem na své vzdělání a práce schopnost vést v jiné části Ukrajiny běžný život, není ani osobou, která by se zde musela ocitnout na hranici chudoby, není ani osobou, která by se zde ocitla zcela osamocena bez jakýchkoli rodinných či sociálních vazeb. V tomto směru je skutkový stav ve věci stěžovatelky zcela odlišný od věci, o které bylo rozhodnuto zdejším soudem pod sp. zn. 4 Azs 99/2017, na kterou stěžovatelka odkazovala. [...] K otázce bezpečnostní situace v zemi, kam má být cizinec vrácen v souvislosti s posouzením možného vnitřního přesídlení, Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že koncept vnitrostátní ochrany je vyjádřením subsidiarity mezinárodní ochrany; stěžovatelka tedy primárně musí využít možnosti vnitřního přesídlení (srov. např. rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 29/2011, sp. zn. 7 Azs 3/2012, či sp. zn. 6 Azs 22/2014). [...] [19] Pokud stěžovatelka tvrdí porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech, nelze takové porušení poměřovat přáním stěžovatelky zůstat v České republice, neboť se zde integruje do společnosti, bydlí v Praze v nájemním bytě, má uznaný zahraniční vysokoškolský diplom a absolvovala zde rekvalifikační kurz, což zvyšuje její šance na trhu práce.“ V tomto duchu se vyjádřila také žalovaná na str. 3 svého rozhodnutí (ačkoli stručně, což odpovídalo obecnosti odvolacích námitek) a soud dodává, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti ani nenavrhla žádné nové důkazy, jež by měly odůvodnit změnu pohledu na stabilní bezpečnostní situaci na Ukrajině, popsanou v těchto rozsudcích.*

17. Ačkoli v řízení o prodloužení doplňkové ochrany byla aplikována jiná zákonná ustanovení, ze shora uvedeného je zřejmé, že žalobkyni ve vnitřním přesídlení v rámci Ukrajiny nic nebrání. Soud nezpochybňuje její tvrzení, že osoby pocházející z části Ukrajiny zasažené válkou mají ve zbytku země v průměru složitější život než usedlíci (na př. proto, že mají nižší mzdy nebo čelí větší diskriminaci na trzích s bydlením a prací), nicméně tato okolnost, stejně jako žalobkynina (lidsky pochopitelná) touha po pohodlnějším životě v ČR, nepředstavují natolik výjimečnou okolnost (více méně se týká všech osob, jež opustily dotčenou oblast Ukrajiny) a důvod hodný zvláštního zřetele, aby vyžadovaly udělení nejvyššího pobytového oprávnění. Žalobkyně sice argumentuje tím, že právě v jejím případě nelze vnitřního přesídlení využít, ale neuvádí žádné důvody, pro které by právě její situace měla být výjimečně obtížná; její mládí a vzdělání nasvědčují spíše opaku. Žalobkynino tvrzení o nebezpečí vážné újmy z důvodu požádání o pobytový status v zahraničí je naprosto neurčité a důkazně nepodložené, a ostatně se s ním neztotožnily ani správní soudy při přezkumu rozhodnutí o neprodloužení její doplňkové ochrany.
18. Soud shrnuje, že napadeným rozhodnutím není samo o sobě dotčeno žalobkynino právo pobývat na území ČR, a přezkum jeho účinků pro její poměry je proto mnohem méně intenzivní než u rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění nebo o správním vyhoštění. Žalobkyně v řízení neprokázala a ani netvrdila skutečnosti, které by bylo možné považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a které by byly natolik výjimečné, aby je bylo nezbytné řešit udělením trvalého pobytu a nepostačovalo nižší pobytové oprávnění, jež žalobkyně může získat. Žalovaná se přitom v napadeném rozhodnutí vypořádala s žalobkyninými odvolacími námitkami,

uvedla, z jakých skutečností vycházela a jak je právně hodnotila, a své závěry přezkoumatelně odůvodnila.

V. Závěr a náklady řízení

19. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu